

Jahoda Sándor

Néhány sor magamról

A nevem: Jahoda Sándor. Budapesten születtem 1976-ban, és jelenleg is itt élek, Zuglóban. Kilenc hónapos koromban intézetbe kerültem, és kisebb kihagyásokkal 25 éves koromig voltam „zacis”.

Tulajdonképpen éppen ezután kezdtem el komolyabban foglalkozni az irodalommal. 2003 óta publikálok, különböző (nyomtatott és online) irodalmi folyóiratokban: verseket, novellákat, recenziókat, kisebb-nagyobb drámai műveket. Első verseskötetem 2006-ban jelent meg a *Napkút Kiadónál*. Azóta már ezzel együtt 11 kötetem jelent meg: többnyire verses-, de 3 prózakötetem, valamint egy dialóguskötetem is napvilágot látott.

Mostanság főleg verseket írok, illetve jelentetek meg, és készül egy újabb dialóguskötetem is.

Kókai János és Túrjei Zoltán barátommal 2007-ben megalapítottuk az *Artisták cérnaszálon* nevű alkotói csoportot. Sok-sok sikeres fellépés és igen hatékony műhelymunka jelzi azt, hogy érdemes volt.

A Tapolcsányi és én:

A Tapolcsányiban 2011-ben jártam először. Az igazgatóval beszélgettem, Havasi Tiborral, akit már régebről, 1996-tól ismertem, még a Béke Gyermekotthonból, ahol ő ott igazgatóhelyettes volt, míg én „növendék”, tehát *zacis*.

Jót beszélgettünk, és meghívott a következő tavaszi szavalóverseny egyik zsűritagjává. Azután egymást követő három évben lettem zsűritag, a Tapolcsányiban tartott szavalóversenyen. Alapvetően igen jó

benyomásaim voltak, mind az intézményről, mind a gyermekek *jólétét* illetően.

Olyan rendet és fegyelmet volt szerencsém látni (már ugye, ahhoz azért kevés időt tölthettem ott, hogy alaposan a kulisszák mögé lássak...), amit soha, sehol nem tapasztalhattam a többi intézethez képest, még hozzávetőlegesen sem, pedig megfordultam pár helyen. És ami a legfurcsább – a gyerekek *örömmel* kötődtek a Tapolcsányihoz.

Így tehát, nagyon örültem, hogy Zoli barátom ott kezdett el dolgozni, 2014-től. Tulajdonképpen egy afféle nyárbúcsúztató ünnepség (azt hiszem, a gyermeknap) kapcsán jártunk ott, szintén meghívás alapján – mint meghívott *költők*, akik költői játékra invitáltak a (meglehetősen fogékony és értelmes) gyerekeket.

Utána még többször fel is léptünk, egy-egy zenés felolvasó műsorral, hármásban, Kókai János költő barátunkkal (tehát a teljes *Artisták cérnaszálon* alkotócsoporttal) a Tapolcsányiban, és úgy hiszem, meglehetősen sikerrel. Azóta én is úgy látom, hogy érdemes, sőt kell is, hogy minél több gyerekkel-fiatallal megismertessük a művészet, az irodalom értékét és szeretetét – hiszen ők a jövő. És az elhintett magból, talán... talán kicsirázik valami...

Örültem persze annak is, hogy kiválóan működik a Tapolcsányiban az ÉLETRE való felkészítés: többen tovább tanulnak, mi több, egyetemre is járnak. Úgy tudom, nincs hivatalosan utógondozás, de sokszor láttam, hogy szívesen visszajárnak – már, mint felnőttek is – az intézménybe, és azt hallottam, hogy akár még *pedagógusként* is. Tehát a kötődés nyilvánvaló. És az is mindenképpen jó, hogy az intézmény koedukált.

Hogy a gyerekek nem unatkoznak, az azért is lehet, mert, ahogy megfigyeltem, sok a napközbeni program, kívül és belül egyaránt. Hogy mit tapasztalnak a hétvégén és a szünetekben a gyerekek, azt nem tudom, de szerintem örömmel térnek vissza a Tapolcsányiba. A pedagógusok és a kisegítő személyzet is szimpatikus, készséges.

Összességében: jó benyomásaim voltak mindegyik alkalommal, amikor odalátogattam. Mi, régi „zacisok”, egyébként az ilyen típusú intézményt csak *hetes iskolának* hívtuk...

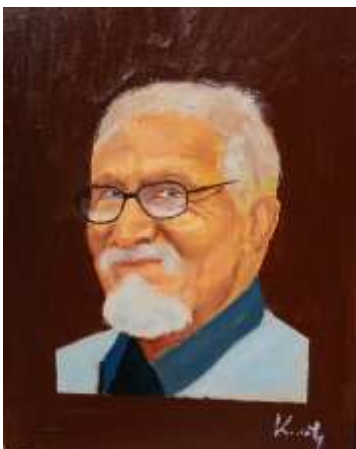
Túrjei Zoltán

Néhány sor magamról

A tudatalatti és a tudatos én határán zajló mentális események reprezentációját kísérlem meg verseimben. A költő elgondolásom szerint sámán és misztikus abban az értelemben, amely szerint közvetít a különböző létállapotok között, legyenek azok a kollektív tudat, vagy az egyén sajátos szintjei. Úgy érzem, saját megszólalásom az a laza szövetség írásmód, ami az álomhoz hasonlít leginkább. Szürreális, inkább csak a tudat legmélyén áll össze egységgé.

A Tapolcsányi és én:

Nem tudom, hogy engem nézel vagy csak a szavaimat lesed hátha találsz köztük neked valót amibe aztán belebújhatsz ha fázol mert tudod nem leszek mindig itt mosolyod nekem szól vagy csak az örömödnek egy-egy elcsípett takaró-darab miatt de én öllelek tovább mert hosszú hideg tél lesz és engem az öltöztet fel hogy ruhád lehetek.

Kereszty Kornél

Néhány sor magamról

Nemrég kezembe került egy fotó rólam /1945-ből/. Egy kis széken ültem, 3 évesen, előttem egy hokedlin egy nagy gombolyag gyaluforgács volt, mit elragadtattam nézegettem. Időn kívüli volt a pillanat. Éreztem a felhőtlen bizalmat, a szépséget, az egységet, a lét örömét. Hiszem, hogy mindannyiunk megtapasztaltuk ezt 2-3 évesen. Visszatekintve az életemre: az egy lassú, hosszú "napfelkeltés" ébredés volt. Hiszem, hogy mindannyian a "napfelkelte"

gyermekei vagyunk. Azért születünk, hogy áldások, áldásosztók legyünk. Boldog és hálás vagyok, hogy /áldás/képeimmel oly sok helyre eljutottam.

A Tapolcsányi és én:

A Tapolcsányi Kollégiumban sikerült a hajdani "belső gyermekemnek" megszólítani a többiek "belső gyermekét": egy gondtalan, felhőtlen, előítélet nélküli játék-munkára. A szívük mutatkozott meg a csendben született szerethető alkotásaikban. Csak aki, magát szereti /munkáiban is/ - szerethet másokat. A szépben erő van.

Képeiket látva, időnként érezni vélem a gyaluforgács friss fenyőillatát...

Kókai János

Néhány sor magamról:

Kamaszkorom óta a művészet köt le. Enélkül a "felesleges" dolog nélkül nem elképzelhető számomra az élet. A kifejezésforma, akár egy gyermekjáték, változik. Írás, zene, színház, szerelem, hétköznapiak. Mind művészet lehet.

A Tapolcsányi és én:

A tapolcsányi nekem egy híd. Ami átvezet a "kietlenből" a "valahova". Életszagú, hisz van segítség, de nélkülözhetetlen az önerő. Ez a kötéltánc lényege. És a naptól napig való élés. Reméljük, ez a híd minél tovább megmarad, nem bombázzak le, es lesznek meg járókelők rajta a jövőben is. Sőt, olyanok is akik átjutnak a másik oldalig.